Sorpresa!

Per DavidG el dv., 16/11/2018 - 13:15

Vaig tenir cura de gairebé tots els detalls: la llum de la finestra matisada fins la penombra; tres espelmes davant la icona dita de l'amistat on apareix Crist amb l'Abat Menas com dos amics (sempre m'ha dit molt aquesta icona); havia passat la balda de la porta, per tal d'evitar demandes familiars disruptives; el mòbil estava en mode avió...

Reservava un encens especial, per moments així. Vaig preparar la barreta aromàtica en el suport de fusta que em va regalar la Carly. Després vaig triar una música de relaxació. Era gaire bé imperceptible, però suficient per a crear l'escenari adequat.

Seguint amb el protocol, vaig deixar la Bíblia a prop, en el punt de l'Evangeli del dia. Jo m'asseuria sobre el coixí, a terra, en aquella posició que em permet estar una bona estona sense que m'entri formigueig. La camisa per fora, el pantalons amples, em trec les sabates i ja està.

Hom diria que sóc assegut a una nau espacial que em durà a no sé quin planeta indòmit. Quins nervis!

Visualitzo com Jesús deuria recitar els salms i començo a murmurar un cant repetitiu. Ho faig baixet; just per sentir la vibració de la meva veu per tot el crani, buscant l'efecte balsàmic.

Em semblava a mi que tot era a punt. Dic que m'ho semblava perquè, a mesura que passaven els minuts de la "meva" pregària, tenia la sensació que alguna cosa no anava bé. ¿Saps com quan estàs dins el cotxe, gires la clau per engegar-lo i t'adones que la bateria està descarregada? Doncs, així. Les espelmetes, l'encens, la penombra, la música...tot em va començar a semblar ridícul.

Aquell dia vaig entendre que l'experiència de Déu no es pot causar, ni a Déu se l'atrapa. Que ell és molt ell i per molt que m'entesti en fer-lo entrar per la porta on l'espero, ell vol sorprendre'm més enllà de tot.